

1918

SENDER

Augusta Pedersen

RECIPIENT

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Archive:
Mappe 86 nr. 17a-b

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Kære Jakobim Skovgaard. Tak for dit brev med de mange ²⁸
- jeg kan godt lide at gå og tænke på dem, - men om jeg
kan svare noget forsvarligt på dem, det er et endnu større
Tidspørgsmål, jeg - ja jeg tror det er almindeligvis for en stor del kvinder -
for så meget indskrænket vist, (jeg ved ikke hvordan jeg ellers skal
udtrykke det) og det er ikke det vigtigste er for på den
måde, - men det klareste er det jo ikke. Skal jeg i lag med
engle og diae? må det være med det samme, for
i disse bevægelige tider trænger og trykkes det ene det
andet. Jeg begynder fra en ende af: ved fredsordet - på
det er utvivlsomt både godt, og tro, og visshed at
Kristenfolkets indlæg må være med der. Ellers var det hele
jo aldeles Gud forladt, så vist som det er gennem mig,
næsten Guds helig ånd over sin storhed på jorden. - Jes
jordens salt. Det verdens lys! Men på hvad måde her?
nej, det kan vi jo ikke se, eller sige noget om. Om der ved
fredsbelen er mennesker så lydnere, så de ligefrem kan

udtale det Gud vil ha' frem, eller hvordan han nu fører
sin vilje igennem vi véd det kan der kan få lov til det,
men det der hjælper ham, ja gør at hans vilje må
fremsiges der, det er de kristnes bøn, det er de kristnes bøn
som B.B. synger. Men - som vi jo véd, nat og dag stiger op
til ham netop med denne fredslutning, - det er da den
der giver mig visshed for at Kristenfolkets indlæg ikke
sarnes der.

Jeg forstår så godt at du ikke syntes om at sætte
Moses i højre bladet. Men det er dejligt at Skypen
kommer sejler over alt det du sidder i til overmål.

Det var det stykke der var det samme, lige afkøret.

Tak for det du skrev som svar på mit om Kristus
o.s.v. - det gav mig mere at tænke på, men om det
har jeg ikke noget at skrive.

Om fallet Jesus ved på syge Anders noget godt - ja
men det må han selv skrive.

Vi - ja vel egentlig kun jeg, har læst Paterens Forsyftelse
men tilfældet ogsaa kun af noget ganske enkelt.

Nej, vi kan ikke sige noget om det ord om Guds
hånd over det folk der er god ved jøderne, eller hvordan der
er lyder. Men vi skal gerne ved Lejlighed spørge bløgere
folk end vi er. Jeg synes dog at det må være sikkert
at han gør det, og at han selv siger det gennem ordene
om: at hvem der modtager en af hans søn, modtager
ham selv. For aldrig er dog vist hans Kærlighed til sit
egen døds, sit udvalgte-folk, men det skænt de trodte
"i mangen sin vild" - og der hvor der blev lukket op for dem,
blev der jo som han siger: lukket op for ham selv, - og
vi er velsignelsen blev jo ogsaa. Men - det var rart at
hørte det ord du siger.

"Skiften" ved jeg ikke om jeg kan sige andet om. Jeg
læste den i sommer og havde den i i tankerne inde
i sygehuset i Helsing. Og i en onsdag her hjemme da
jeg var meget forsvaret, skrev jeg det op og sendte Selma
Lagerlöf det, og vilde i grunden gerne høre hendes
mening, men det var vel for meget at vente. Jeg fik
straks en lille kortering med hendes: "tack, tack" men
ikke videre. Men tankerne bliver i grunden ved at følge i
mit daglig liv og jeg er glad ved at der ikke kaster den
vek, men spørger videre. Jo, vi kan rigtig nok fristes til og
kaster vel ogsaa ofte det hele fra os og sætter os hen og
drømmer og synger salmer. Jeg synes det er noget af
den slags jeg ofte har set hos missionsfolk (det er jo
sa' nærmest at se skjæven hos de andre) de har siddet
og svalget i opbyggelse, og hvordan har vi deres hjem-
forhold og deres husliv været. Jeg synes da heller ikke
ikke det er bedre hos de grundtvigske på mange steder.

Og jeg føler selv ofte fristelsen til at vilke uden om det
jeg dog ved, jeg må og skal igennem. At de andre, ofte
ikke forstår det, der vil gøre alvor af at leve i foragt
og tro, vil vi vist komme til at føle mere i den tid der kommer
- nu er kristendommen jo i god kurs. Men noget synes jeg vi

det forstår jeg ikke, for jeg har jo slet ikke mistet noget
for hans skyld? Hvad M.L. først svarede, husker jeg
ikke, men da han nok mærkede jeg ikke forstod ham,
viste han hen på lille Eli, som Anders netop gik med
- "har de nu aldrig haft uro for det lille barns skæde,
milde undværelssvare for hende - og har de det, si tager
vor Herre det som gjort for hans skyld, for sådant er han
- det siger han jo selv." Nej, det agtede jeg da ikke, for det
havde jeg da aldrig tænkt at det var for hans skyld.

"Da nej, tænkte vi selv på det, da havde vi nok selv
forud optaget vor løn." svarede M.L.
Jeg fortæller dig dette for det her siden lytterne mangler
mere lys over det vi bruger da underligt tid, det vi kender hellig-
ånden om i salmen: "Lys Gud faders Hjertelag op for os om
Højlys dag -" Mere lys over - skriv jeg, nej, det er
si fattigt fattigt sagt, slet ikke som jeg mener - nej,
en gnat, en dråbe af den Kærlighed Gud har læst
baret i Jesus Kristus vind i mit Kilde, hørde, dode, faste,
sa da ender det øjeblik for en vi vidunderlig ordene, han
siden fyldte, en hjælp fra evighedsens lys, at han har siden
gjort sig til et med os, tilgav os i sin Kærlighed
gæst ind i vort liv, gæst ind i vor synd - elsker hver
eneste lille sjæl som sig selv, takker og velsigner os
for hvad vi i vor lunkenhed og ondsindethed gør mod
en eneste af dem. ja, vi kan gå i det ikke rumme
en sådan Kærligheds tanke. Men Gud ske lov! det mener
han heller ikke af os. - "Leve de udenfor ikke lige vi.
ommet et menneske liv." - skrives der. ja. Men da tænker jeg
på Johannes døber. Et skinnende menneskeliv har vel aldrig været
og dog siger Jesus: den mindste i himmeriget er større end han.
Voleb det sig da mærke: ja, men de mennesker jeg tænker på er de
også døbt! - Der kan leve stort og skint og rigt end af det
medfælle, det naturlige menneske, men - "som vor Herre Jesus
herbesne fage, alt hvad af jorden rod og vandt." Born - og barn-
lige sjæle, som tale til Gud - der er mange af, lever vist mere ind af deres
døbt-liv end de selv aner. Men jeg tror nu, der for alle siden end
kommer et vragt og en Rensning til for hvert menneskeliv
næske, skal det det komme til at tilgæve - leve det døbt-liv.
Ja, men jeg skriver alt for langt - tilgav det. For jeg først begynder vender kommen
et med mig. Da ender det om at tilgæve, da kan man skade af. eders G.

SKOVGAARD-MUSEET
Midd 86 Nr. 179

2. mærker til det. "Å, du har det så højtsideligt, Gud er jo dog så god så god, og vi skal jo bare sige tak og ^{glæde} glæde. Morten Larsen skrives i en gileddag, præken noget jeg måtte lægge mærke til forleden dag. Vi menneskes kan gå uden nogen sinde at have fået en følelse af hvad der står på spil i vort liv; vi går op i alle dets omkæmpling. Der er ingen alvor og dybde i det, det hele ender så let. Størhed og ^{højde} højde. Vi kan blive så hjemme vænde i dette lille liv, vi daglig går i, at vi betragter den der vil rive os ud af det, vil at stille os livets alvor for øje, som vor fjende; som en der vil tage vort liv fra os. — Jeg følte noget af denne glatten over da jeg gileddag var heroppe i kirken. Den var fyldt og vi sad alle så stille i stolene og sang julebalmene og hørte fra præken. Der var rigtig nok ingen klæng i sangen, og præken sagde os at alt var så godt, der var jul både i naturen og i menneskelivstærne, og bare vi troede på Jesus så blev det godt altsammen, og vi skulde vi efter døden holde jul i himmelby. Jeg gik så bedrøvet hjem. Å, hvad havde jeg ikke ønsket for at mødes med et såværende blik fra et så højt hjerte. Et: du Davids søn, forbarm dig over mig. Eller skænd dig herre fri mig fra mine ondtige brødt, frels mig fra mine fjender, lad dit ansigt lyse over mig, — giv mig fred! Jeg vidste jo at sukket var i hjørterne, også i mange deinde i kirken, men der var ikke noget der hjalp dem frem. Ja, skal jeg sige det helt ud hvad jeg tænker, og så har så mange grundtvigske prædiker ^{og prædiker} det er det kraft i afvigelsen, alvor over for den frugtelige modstander Gud har inde i os. Der var meget mere om dette, men det om vi vente. Dog — dit sidste spørgsmål. Ja, det er jo netop mit eget. Jo, ud fra Skriften kan jeg nok se, at alt hvad vi får lykke til at slippe af selvrådighed, trods, egenlyst og alt alt det, — det giver jo rum for Jesus liv i os, blivselles: for hans skyld; såfald tager han det sådan. Men ellers — ja, har du stunder til at høre et lille ordskifte mellem Morten Larsen og mig i sommer? Han sad herinde og talte så godt med os, og så sagde jeg til ham hvad jeg netop havde ligget og tænkt på mens jeg var syg: "alt hvad for hans skyld jeg ønsker, får igen jeg i hans ord."

"hvad kan jeg sige for ham skulde?"